

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.694/2006/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla az Újfalviné Dr. Gyuricskó Andrea ügyvéd (3530 Miskolc, Szemere Bertalan u. 1. II/5. szám) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek-, a Dr. Havas Csilla ügyvéd (3530 Miskolc, Széchenyi u. 46. II/16. szám) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2006. október 25. napján kelt, 13. G. 40.166/2005/46. számú ítélete ellen az alperes részéről 49. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra, az abban megjelölt határidőn belül fizessen meg az Államnak 900 000 (Kilencszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, és 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500 000 (Ötszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperesi jogelőd részvénytársaság 2003-ban és 2004. évben folyamatos likviditási gondjai megoldása érdekében 2004. júniusában elhatározta, hogy átalakul Kft-vé. A felperest, mint jogutódot a cégbíróság 2004. október 27-ei hatállyal jegyezte be a cégjegyzékbe.

A felperesi jogelőd még az átalakulást megelőzően a tulajdonában álló ingatlanok döntő hányadát értékesítette az alperesi társaságnak, így:

A 2004. március 22. napján kelt adásvételi szerződéssel az ... belterület, hrsz-ú, a természetben ... alatt található „irodaház” megnevezésű ingatlan 1/3-ad tulajdoni

illetőségét 6 224 178 Ft + ÁFA, összesen 7 780 223 Ft vételárért. A szerződésben írtakkal ellentétben az 1 875 000 Ft foglaló kompenzációval lett kiegyenlítve, míg 5 905 223 Ft-ot 2004. április 17. napján átutalással fizetett meg az alperes. Az adásvételi szerződés szerint a Postabank és Takarékpénztár Rt. által nyújtott hitelt (8 700 000 Ft tőkét és járulékait) a vevő átvállalta, a vételárat ennek figyelembevételével határozták meg. A szerződés létrejöttéhez előírták a Postabank és Takarékpénztár Rt. jóváhagyását is.

Ugyancsak 2004. március 22. napján kelt a ... belterület hrsz-ú, a természetben ... szám alatt lévő „lakóház, udvar” megnevezésű ingatlan 1/1-ed tulajdoni illetőségére kötött adásvételi szerződés is, amelyben a kikötött vételár nettó 6 308 710 Ft volt. A vételárból 1 500 000 Ft foglalót a szerződéstől eltérően, kompenzációval rendezett az alperes, a vételár fennmaradó részét pedig három részletben átutalással teljesítette, illetve 183 710 Ft-ot szintén kompenzációval számoltak el a felek.

Az előző két adásvételi szerződéssel azonos időpontban, 2004. március 22-én jött létre az ... belterület, 1879/2. hrsz-ú, a természetben ... szám alatt található „irodaház” megnevezésű ingatlan 1/1-ed tulajdoni hányadára vonatkozó adásvételi szerződés is. A 16 339 631 Ft + ÁFA, összesen 20 424 539 Ft vételárból 4 750 000 Ft foglalót az alperes a szerződési feltételektől eltérően, kompenzációval fizetett meg, majd 2004. április 16-án 6 974 539 Ft-ot, 2004. július 1-jén 8 700 000 Ft-ot utalt át a felperes jogelődjének. A szerződés szerint az ingatlan vételárát annak figyelembevételével határozták meg, hogy az alperes átvállalta a Postabank és Takarékpénztár Rt. által az eladónak nyújtott 8 700 000 Ft hitelt és annak járulékait, ezért a Postabank és Takarékpénztár Rt. hozzájárulása is szükséges volt a szerződéshez.

A felek a ... belterület ... hrsz-ú, a természetben ... szám alatti „üdülőépület és udvar” 1/1-ed tulajdoni illetőségére 2004. április 7. napján kötöttek adásvételi szerződést. Az alperes vevő az 1 922 000 Ft + ÁFA - összesen 2 402 500 Ft vételárat - a szerződésben vállaltaktól eltérően - teljes egészében kompenzációval fizette meg.

Az ugyancsak 2004. április 7. napján kelt a ... belterület ... hrsz-ú, a természetben ... szám alatt található „üdülőépület és udvar” 1/1-ed tulajdonának 1 922 000 Ft + ÁFA, összesen 2 402 500 Ft vételár fejében történő átruházásáról szóló adásvételi szerződés alapján az alperes - a szerződésben írt ütemezéstől eltérően - 2004. május 3. napján, és 2004. május 4. napján 1 000 000 - 1 000 000 Ft-ot, majd 2004. május 5. napján a fennmaradó 402 500 Ft-ot is megfizette az eladónak készpénzben.

A ... belterület ... hrsz-ú, a természetben ... szám alatt található „beépítetlen terület” 4/8-ad tulajdoni arányára vonatkozó, 2004. április 7. napján kelt adásvételi szerződésben az ingatlan vételárát 604 500 Ft + ÁFA, vagyis bruttó 755 625 Ft-ban határozták meg a felek. Az alperes a teljes vételárat kompenzációval egyenlítette ki annak ellenére, hogy a szerződésben kikötött fizetési feltételek pénzbeli teljesítést írtak elő.

A 2004. április 7. napján kelt, a ... belterület, hrsz-ú, a természetben ... szám alatt található „beépítetlen terület” 8/16-od tulajdoni hányadára megkötött adásvételi szerződésben a vételárat 604 500 Ft + ÁFA, azaz bruttó 755 625 Ft-ban határozták meg, amelyből 716 845 Ft-ot 2004. május 7. napján az alperes készpénzzel megfizetett, és a szerződéstől eltérően 38 780 Ft-ot kompenzációval teljesített.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a felszámolási eljárás megindítására irányuló, 2004. július 15. napján benyújtott kérelem alapján elrendelte a felperes felszámolását, a

felszámolás kezdő időpontja 2005. március 16. napja volt, a felszámolási hirdetmény 2005. április 21. napján került közzétételre.

A felperesi társaság jogelődjének **K.M.** és **K.Mné** részvényesei és igazgatósági tagjai is voltak, **K.M.** pedig az igazgatóság elnöke. Az alperesi Kft-nek 1998. január 1. napja óta **K.Mné** tagja és ügyvezetője, **K.M.** pedig 2000. május 31. napjától tagja, 2001. február 1. napjától az ügyvezetője volt.

A felperesnek a bírósághoz 2005. július 25-én érkezett keresetében a felperesi jogelőd és az alperes között 2004. március 22. napján, illetve 2004. április 7. napján létrejött ingatlan adásvételi szerződések érvénytelenségének a megállapítását, és az eredeti állapot helyreállítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a szerződések a hitelezők kijátszására irányultak, és részben feltűnően értékaránytalanok is. Állította, hogy az adásvételi szerződések megkötésének időszakában már nem volt reális esély a felperesi jogelőd működőképességének a helyreállítására, az alperes nem is szerződésszerűen fizette meg a vételárat a kompenzáció, mint fizetési mód nem fogadható el, az ingatlanok értékesítésével csökkent az adós vagyona.

Arra is hivatkozott, hogy ténylegesen tartozásátvállalás nem történt, nem kérték az ügyletkötéshez a Postabank hozzájárulását.

Felperes szerint a hitelezők kijátszására irányuló szándékot támasztja alá az tény is, hogy a felperes jogelődjé az ingóságait is eladta, de azokat visszabérelte, miközben a munkavállalókat tovább foglalkoztatta.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal érvelt, hogy az ingatlanok a működőképesség helyreállítása érdekében lettek értékesítve, a vételárat a vevő minden esetben megfizette, a kompenzáció is megfelelő fizetési mód. Mivel a vételárat a felperes jogelődjé megkapta, ezért vagyona nem csökkent.

Az is állította, hogy az ingatlan adásvételi szerződésekhez a Postabank megadta a hozzájárulását, a vételár pedig az ingatlanok értékével arányosan került meghatározásra.

Nem vitatta, hogy az alperes a felperesnek bérbe adta az ingóságokat, de a kikötött bérleti díj a piaci áraknál alacsonyabb volt. Miután az alperestől befolyó vételárból a felperes a hitelezőknek teljesített, ezért nem lehet szó a hitelezők kijátszásáról.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. Ítéletében megállapította, hogy a felperesi jogelőd és az alperes között 2004. március 22. napján a keresettel érintett hét ingatlanra vonatkozóan létrejött adásvételi szerződések érvénytelenek.

Az elsőfokú bíróság megkereste a ... Körzeti Földhivatalt, a ... Körzeti Földhivatalt és az ... Körzeti Földhivatalt, hogy az érintett ingatlanok tulajdoni lapján az alperesi tulajdonjogot törölje, és ezzel egyidőben a felperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba eredeti állapot helyreállítása jogcímén jegyezze be.

Kötelezte a felperest, hogy az 1991. évi IL. tv. (Cstv.) szabályainak a betartásával fizessen meg az alperesnek 29 324 107 Ft-ot, valamint 9 849 539 Ft-nak 2004. április 16. napjától, 5 905 223 Ft-nak 2004. április 17. napjától, 1 750 000 Ft-nak 2004. április 19. napjától, 8 700 000 Ft-nak 2004. július 1. napjától, 1 000 000 Ft-nak 2004. május 3. napjától, 1 000 000 Ft-nak 2004. május 4. napjától, 402 500 Ft-nak 2004. május 5. napjától, 716 845 Ft-nak 2004. május 7. napjától - 2004. december 31. napjáig járó évi 11 %-os mértékű,

2005. január 1. napjától pedig a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegét.

Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1 000 000 Ft perköltséget, és az illetékhivatal felhívására az Államnak 900 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes eredeti keresetében a ...-i ingatlanok adásvételi szerződéseit feltűnő értékaránytalanságra hivatkozással is támadta, de a perben beszerzett szakértői vélemény alapján ezt a felperesi jogalapot az elsőfokú bíróság alaptalannak találta.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés a.) pontjában meghatározott magatartás tekintetében pedig azt állapította meg, hogy törvényi vélelem szól a rosszhiszeműség és a szándékosság mellett a perbeli esetben, amely vélelmet az alperes a perben nem tudta megdönteni.

A rosszhiszeműséget alátámasztó tényként értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes részéről kifizetett 29 324 107 Ft vételárból 6 750 000 Ft ÁFA-t az alperes visszaigényelhetett, hitelezői igényéhez viszont ezen összeg fejében is hozzájutott még a felszámolási eljárás elrendelését megelőzően.

Az alperes terhére szól az is, hogy a jelzálogjogok a 8 700 000 Ft hitel megfizetésével törlesztésre kerültek, így az alperes tehermentes ingatlanok tulajdonosává vált.

Szintén az alperes terhére értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes a vételárakat részben a bérleti díjból származó követelése kompenzációjával fizette meg.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a szerződések létrejöttéhez a Postabank és Takarékpénztár Rt. megadta a hozzájárulását, de erre nem azért került sor, mert az alperes átvállalta a hitelt, hanem azért, mert a hitelösszeget az alperes által fizetett vételárból kiegyenlítették, így módon az alperes nyilvánvalóan mentesült a 8 700 000 Ft és járulékai megfizetése alól.

Összességében az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ingatlan adásvételi szerződésekben meghatározott vételárakból az alperes ténylegesen csak 29 324 107 Ft-ot fizetett meg, ebből az összegből is 6 750 000 Ft-ot visszaigényelhetett, míg 11 321 905 Ft-ot kompenzációval rendezett, ezáltal sorban állás nélkül hozzájutott a hitelezői igényéhez, sőt mentesült a 8 700 000 Ft megfizetése alól is.

A perbeli adatokból az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az ingatlanok adásvétele nem szolgált megfelelő alapul a felperesi jogelőd működőképességének a helyreállítására.

Alaptalannak találta az elsőfokú bíróság az alperes azon védekezését is, hogy a felperes által előadottak legfeljebb a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontjában írtakat valósítják meg.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemmel egyezően megállapította, hogy a megtámadott szerződések érvénytelenek, és a Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a szerződéskötés előtt fennállott helyzet visszaállításáról.

A pervesztes alperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesnek a perrel felmerült ügyvédi munkadíjból álló perköltsége, valamint a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az ingatlanok értékesítése nem szolgáltatott megfelelő alapot a felperesi jogelőd működőképességének a helyreállítására. Ennek igazolására mellékelte az APEH Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Igazgatóság Fizetési Kedvezmények Osztályának 2004. február 18. napján kelt határozatát, amelyben összesen 17 692 047 Ft adótartozás megfizetésére engedélyezett részletfizetést a felperesi jogelődnek.

A határozat indokolása szerint az adóhatóság megállapította, hogy a kérelem elbírálásának időpontjában - az adásvételi szerződések megkötése előtt 1-2 hónappal - a felperesi jogelőd közel 30 főnek biztosított munkát, piaci referenciái alapján versenyképes volt a területfejlesztési programok megvalósításában. Ugyanakkor a megrendelői forráshiánnyal küzdő önkormányzatok, ezért kintlévőségei mértéke meghaladta a 6,7 millió Ft-ot.

Rögzítette azt is, hogy az adótartozás megfizetésére milyen munkák jelenthetnek fedezetet, és ezekből milyen teljesítési határnapkal, mekkora összegek folyhatnak be. Mindezek alapján a fizetési nehézség átmeneti jellegét valószínűsítve engedélyezte a fizetési könnyítést a racionális gazdálkodás megőrzése érdekében.

Az alperes előadta, hogy az APEH fenti határozatát 2004. február 26. napján kapta kézhez a felperesi jogelőd, ezután haladéktalanul hozzákezdett meglévő eszközeinek az értékesítéséhez a tevékenység továbbfolytatása mellett.

Az volt a véleménye, hogy az ítélet indokolásában az alperes terhére rótt, a vételár ÁFA tartalmának visszaigénylése az adásvételi szerződések érvényességének az eldöntésénél irreleváns körülmény. Tévesen tekintette az elsőfokú bíróság a szerződések érvénytelenségéhez vezető egyik körülménynek a vételárak részbeni kompenzálással történő megfizetését is.

Arra is hivatkozott, hogy a szerződések megkötése idején a felperesi jogelőd nem állt felszámolás alatt, csődközeli helyzete is megoldódni látszott, ezért hitelezők hiányában téves az a megállapítás is, hogy az alperes a hitelezői igényéhez sorban állás nélkül jutott a kompenzáció révén.

Állította, hogy az adásvételi szerződések az adós vagyonában nem csökkenést, hanem vagyonnövekedést eredményeztek. Ennek alátámasztására egy táblázatban kimutatta az ingatlanok nyilvántartási értéke, illetve értékesítési ellenértéke közötti különbséget, amelynek összege 17 520 900 Ft volt. Az adós vagyona csökkenésének a hiányában pedig a Cstv. 40. § (1) bekezdés a.) pontjában írt egyik törvényi feltétel nem valósult meg.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes terhére róta, hogy a megfizetett vételárból és nem pedig azon felül fizette meg a Postabank és Takarékpénztár Rt-nek a 8 700 000 Ft hitelösszeget.

Utalt arra, hogy az ... hrsz. alatti ingatlan adásvételi szerződés 5/1. pontja rögzíti azt, hogy a vételárrészből az átvállalt hitel tőkeösszegének és azok járulékainak együttes összegével csökkentett módon köteles a vevő pénzügyileg teljesíteni.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és az alperesnek perköltségben történő marasztalását kérte.

Hivatkozott a Pp. 235. § (1) bekezdésében írtakra azzal, hogy álláspontja szerint az alperes a fellebbezésében nem is kérhette volna a peres eljárás tárgyát képező adásvételi szerződések érvényességének a megállapítását, mivel erre irányuló kereseti kérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezési ellenkérelem indoklásában végig vezette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete indoklásának valamennyi megállapítása helytálló.

Rámutatott arra is, hogy az alperes az APEH 2004. február 18. napján kelt határozatára sem hivatkozhat a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján, illetve, hogy az APEH határozat tartalmilag sem alkalmas az alperes állításának az igazolására, mivel maga a határozat is leszögezi, hogy az alperesnek 2004. év elején jelentős mértékű adótartozása volt, és az APEH az adózó által közöltek alapján valószínűsítette azt, hogy a fizetési nehézség átmeneti jellegű.

A felperes külön kimutatást csatolt be az elsőfokú eljárásban annak bizonyítására, hogy a felperesi jogelőd várható bevételeit meghaladta az alvállalkozói költségek és anyagköltségek együttes összege, ez pedig megkérdőjelezi azt az állítást is, hogy folytatni kívánta a termelő tevékenységét.

Rámutatott, hogy az eszközök értékesítése után a felperesnek jelentős bérleti díj tartozása keletkezett. Helytállónak találta az elsőfokú bíróság ítéletének a visszaigényelhető ÁFA összegével kapcsolatos megállapításait is.

Cáfolta azt az alperesi hivatkozást, miszerint az ingatlanok vételárának részben kompenzálás útján történt kifizetése költségmegtakarítást jelentett volna.

Vitatta azt az alperesi állítást is, hogy 2004. március - áprilisában nem volt csődközeli helyzetben a felperesi jogelőd. Előadta, hogy a felperes ellen több felszámolási eljárás is indult, ezért megalapozatlan az a hivatkozás, hogy az ingatlanok értékesítése a működőképesség helyreállítását szolgálta, a kompenzációval pedig csak az alperes tartozásai kerültek kifizetésre.

Hangsúlyozta, hogy az ingatlanok értékesítése az adósnál nem számszakilag, hanem ténylegesen eredményezett vagyonszökkenést.

Helytállónak tartotta a Postabank és Takarékpénztár Rt. felé fennálló 8 700 000 Ft hitelösszeg megfizetésével kapcsolatos ítéleti megállapításokat is.

Az ... szám alatti ingatlanra megkötött adásvételi szerződés a hitel átvállalását egyértelműen és világosan fogalmazza meg. Ezzel szemben a bank mind az ... szám, mind az ... szám alatti ingatlanok vételárát leemelte a hitel törlesztése fejében.

Az ítélet tábla az alperes fellebbezését nem találta megalapozottnak.

Az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges mélységben a bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékok okszerű értékelésével, a bírói mérlegelés szabályainak a betartásával a tényállást helyesen állapította meg. Az ekként megállapított tényállásból helyes jogi következtetésre jutott, a jogvitában felmerült releváns jogkérdésekben elfoglalt jogi álláspontja az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és megfelelő alkalmazásán alapul. Döntése megalapozott és törvényes, azt megfelelő indoklással látta el, amellyel lényegét tekintve az ítélet tábla egyetértett néhány hangsúlybeli eltéréssel.

Az ítélet tábla az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem indokaira is figyelemmel.

A felperes a keresetét a Cstv. 40. § (1) bekezdés a.) pontjában szabályozott megtámadási okra alapította. E törvényhely szerint a felszámoló az adós nevében keresettel

megtámadhatja az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését, vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező, vagy a hitelezők kijátszására irányult, és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett.

Ez a megtámadási ok kifejezetten a csalárd ügyletekre vonatkozik, amikor is nemcsak az adós, de a vele szerződő fél is rosszhiszemű volt, tudott, vagy tudnia kellett a hitelező vagy hitelezők kijátszására irányuló szándékról.

A bíróság feladata a törvényben írt két együttes feltétel megvalósulásának a vizsgálata volt.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes nem tudta megdönteni azt a törvényi vélelmet, miszerint, ha azonos személy vagy gazdálkodó szervezet befolyása alatt működő gazdálkodó szervezetek kötnek szerződést, a törvény vélelmezi a rosszhiszeműséget, illetve a szándékosságot.

Az alperes a perben az ingatlanok értékesítését a cég működőképességének a helyreállítását szolgáló ügyletként kívánta elfogadtatni, tagadva azt, hogy azok célzottan a hitelezők kijátszására irányultak. Az alperes azt maga sem tagadta, hogy a felperes jogelődjének az ingatlanai és egyéb vagyoni eszközei értékesítését megelőzően folyamatosan likviditási gondjai voltak, köztartozásait és egyéb tartozásait határidőben fizetni nem tudta, adósságai felhalmozódtak.

Az ítélet tábla egyetért a felperes fellebbezési ellenkérelmének azzal az érvelésével, hogy az alperes fizetési nehézségei átmeneti jellegének a bizonyítására tartalmát illetően sem alkalmas az alperes fellebbezési kérelméhez csatolt, 2004. február 18-án keltezett adóhatósági határozat, mivel a határozat éppen az adósnak a 2004. év elején fennálló jelentős, 17 000 000 Ft-ot meghaladó összegű adótartozásának a fennállását igazolja, annak rögzítése mellett, hogy az APEH az adózó által közölt és rendelkezésre bocsátott adatok alapján valószínűsítette a fizetési nehézség átmeneti jellegét.

A felperes helytállóan hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú eljárás során hiteles, valós adatokat szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy a felperesi jogelőd, illetve Kft. termelő tevékenysége már az ingatlanok értékesítését megelőzően is veszteséges volt, kötelezettségei pedig ezt követően is meghaladták a bevételeit.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló adatokból helytállóan állapította meg azt, hogy az ingatlanértékesítés időpontjában a felperes jogelődjének olyan mértékű tartozása volt, amelyek rendezésére a befolyó vételárak fedezetet nem nyújthattak.

Megalapozott a felperesnek a fellebbezési ellenkérelmében megismételt hivatkozása arra is, hogy a felperesi jogelőd ellen több felszámolási eljárás indult 2004. évben, az ingatlanok értékesítési időpontját megelőzően lejárt hitelezői követelések alapján.

A felperes részéről helyénvaló annak a kérdésnek a feltevése is, hogy ha az ingatlanok értékesítéséből elérni kívánt bevételek mellett a felperes, illetve a jogelődje a termelő tevékenység folytatásából származó bevételeivel is számolt a működőképesség helyreállítását célozva, akkor miért kellett értékesíteni a termelő berendezéseket is az alperesnek, amellyel - a gépek és berendezések „visszabérlete” következtében - jelentős kötelezettsége keletkezett az alperes irányába a felperesnek.

Ugyanez a kérdés vetődik fel a felperesi jogelőd egyik tartós, fontos bevételeként jelentő az önkormányzati alapellátási kötelezettség körébe tartozó vízszolgáltatási és

szennyvízelvezetési tevékenységének az alperes részére történő átadásával kapcsolatban is, amelyhez a speciális gépek, berendezések eladása kapcsolódott, majd azok „visszabérlésére” került sor.

Az alperest megillető bérleti szerződésekből eredő követeléseknek az alperes által fizetendő ingatlan vételárból kompenzációval történő kiegyenlítése nyilvánvalóan nincs összhangban azzal az alperes által hangoztatott céllal, miszerint a felperesi cég működésének a helyreállítását szolgálta az ingatlanok értékesítése, az abból származó bevétel pedig a tartozások fedezetét jelentették.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a feltett kérdésekre az alperes részéről adott válasz - miszerint a kompenzáció „mint természetes költségmegtakarító tényező” szerepelt a vételár kiegyenlítésének módszereként - elégtelen annak a megállapításnak a cáfolatára, hogy a felperes és az alperes oldalán is jelen volt a rosszhiszeműség, az ügyletkötések az adós hitelezőinek a kijátszására irányultak, fedezetelvonás, vagyonkimentés történt.

Az ítélet tábla az alperes fellebbezésének a hitelezői minősége hiányával kapcsolatos okfejtését a törvény tudatosan téves értelmezésének tekinti.

A kereset jogalapját képező a Cstv. 40. § (1) bekezdés a.) pontjában szereplő megtámadási ok az adott gazdálkodó szervezet hitelezőinek a védelmét szolgálja, de nem a Cstv. eljárási szabályai szerinti fogalomkörben. A jogszabály az adós gazdálkodó szervezet minden olyan hitelezőjének az érdekeit védi, akiknek követelésük van az adóssal szemben és arra az esetre, ha a felszámolási eljárás keretében tudják érvényesíteni az igényüket. Nem kétséges, hogy az alperes az adóssal szembeni követeléséhez a felszámolási eljárás kielégítési szabályait megkerülve jutott hozzá a többi hitelező rovására.

Az ítélet tábla egyetért azzal az ítéleti megállapítással és felperesi hivatkozással, hogy a perbeli ingatlanok értékesítése tényleges vagyonsökkenést eredményeztek az adós vagyonában, az alperes által a fellebbezésében levezetett számszaki eredmény ezt a tényt nem cáfolja. A vagyonsökkenést ugyanis abból a szempontból kell vizsgálni, hogy a hitelezői követelések fedezetéül szolgáló vagyon a támadott jogügyletek kapcsán csökkent-e. A nyilvántartási érték és az értékesítési ellenérték különbsége önmagában nem ad választ a kérdésre, mert a ténylegesen befolyt árbevétel vehető figyelembe, ami jelen esetben az előzőekben tárgyalt kompenzációs elszámolásra tekintettel nem azonos az eredetileg fedezetül szolgáló vagyon értékével.

A 6,7 millió Ft ÁFA alperes általi visszaigénylésének az ítélet tábla nem tulajdonított olyan jelentőséget, mint amit maga az elsőfokú bíróság, illetve más szempontból az alperes tulajdonított, amiatt, hogy az ingatlanok vételára - ezen összeg figyelmen kívül hagyása mellett és egyéb fentebb említett körülmények folytán - nem nyújtott fedezetet a kötelezettségek teljesítésére a társaság működőképességének a helyreállítására.

A 8,7 millió Ft banki hitelnek a vevő által fizetendő vételárból történő kiegyenlítése abból a szempontból releváns tény, hogy az ingatlanok értékesítéséből származó bevétel mennyiben szolgálta a működőképesség helyreállítását. Ezt pedig a felróhatóság megállapítása körében az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte.

Az ítélet tábla a fenti indokolásbeli kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján viselnie kell a fellebbezési eljárással felmerült költségeket. Meg kell fizetnie az Államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, és a felperesnek az ügyvédi munkadíjban jelentkező másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet keretei között állapította meg.

Debrecen, 2007. július hó 10. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Pataki Istvánné sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó